

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΩΜΕΝΗ ΔΙΑΝΟΗΣΗ

Ομιλία Δρ. Κωνσταντίνας Παλαμιώτου

Ποτέ άλλοτε η ανθρωπότητα δεν είχε φτάσει σε τέτοια κρίσιμη καμπή έκπτωσης των ηθικών αξιών και απαξίωσης της ανθρώπινης υπόστασης και οντότητας, που να περιμένει αποκλειστικά από το πνεύμα να δώσει λύση στις διαφορές και την ανάγκη δημιουργίας νέας κατεύθυνσης στο πνεύμα, που να οδηγεί στην ενότητα.

Γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να υπάρξει ένας Σύνδεσμος από πνευματικούς ανθρώπους ενήμερους στις εξελίξεις και στην ανάγκη της πολιτικής των δύο συνασπισμών για διαιτησία πνευματικής λύσης με την δημιουργία νέας κατεύθυνσης στο Πνεύμα που να οδηγεί με τον καιρό στην ιδεολογική συμφωνία των λαών της Ανατολής και της Δύσης.

Τούτο με την πρόθεση ότι αυτός ο σύνδεσμος θα φανεί αντάξιος των περιστάσεων και θα μπορεί με την πλαισίωσή του από τους υπεύθυνους διανοητές μας, να εκπροσωπεί την “Εθνική Διάνοηση” και να εξελιχθεί με τον καιρό σε “Διεθνή των διανοουμένων”.

Αυτή κατά τη γνώμη μου είναι η θέση μας ως πνευματικών ανθρώπων σήμερα. Η ίδρυση συνδέσμου. Μιά «Δελφική Οργάνωση» ικανή να εκπροσωπεί όλα τα πνευματικά σωματεία της χώρας.

Δελφική Οργάνωση η οποία με την ανάλογη σοβαρότητα του σκοπού, ενίσχυσής της από το κράτος θα μπορεί, με την ανάδειξη Συγγραφικού επιτελείου και με την εμπιστοσύνη που θα εμπνέει με το έργο της στη νέα κατεύθυνση για την Ιδεολογική Ένωση, να συγκεντρώνει από τον οποιονδήποτε πολίτη έχει γνώμη στο θέμα και βασικά από τα πνευματικά σωματεία συνοπτικά τις γνώμες, ιδέες και αλήθειες στο θέμα της Ένωσης των λαών μέσω κριτικής και ενωτικής παιδείας.

Οργάνωση Δελφική και στην ουσία της Συγγραφικό Επιτελείο που θα μοιάζει αλληγορικά με εργοστάσιο πνεύματος με σκοπό το πέρασμα από εκεί των πνευματικών αξιών όλων των λαών και παραγωγή αποστάγματος ταγμένου για την ιδεολογική ένωσή τους. Και κατ' αρχήν, φυσικά, ένα γερό κοσκίνισμα των αρχαίων κλασικών και παράλληλα των νεοελληνικών μέχρι την εποχή μας, ώστε να παρθεί ότι άφησε ο χρόνος άφθαρτο και ότι αναφέρεται στην τελειότητα και οικουμενικότητα, αυτά τα δύο συστατικά που αποτελούν ανέκαθεν τα κύρια γνωρίσματα του παγκόσμιου Ελληνικού Πνεύματος.

Με αυτή τη μέθοδο, κατά τη γνώμη μου, μπορεί να προκύψει ένα νέο πνεύμα, μια νέα αναγέννηση του ελληνικού πνεύματος, ικανή να φέρει την αναγέννηση και αφύπνιση του πνεύματος όλων των συνανθρώπων μας και όχι μόνον για τους ολίγους, όπως έγινε με την παλαιά αναγέννηση του ελληνικού πνεύματος στην Ευρώπη. Αναγέννηση που έδωσε βέβαια τα σπέρματα για τον γιγάντιο υλιστικό

πολιτισμό μας, αλλά στον τομέα του πνευματικού πολιτισμού έφερε τη χωλότητα, ως προς το σκέλος της ηθικής, με τις γνωστές εξελίξεις των διαφόρων μέσων βίας στην κοινωνική μας ζωή.

Η αναγέννηση εκείνη, ως αναγέννηση των μεταφράσεων και όχι της ουσίας, έγινε αντιγράφοντας τους αρχαίους στα καλά και στα κακά, στη φιλοπατρία και στη διχόνοια, γιατί τι άλλο εκφράζει η Ελλάδα και γενικότερα ο κόσμος μας σήμερα με τα δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, εκτός από την πολιτική ιστορία Αθήνας και Σπάρτης στην αρχαιότητα;

Τούτο σημαίνει ότι εμείς οι Έλληνες που δώσαμε, ερήμην μας, με την επιφανειακή αναγέννηση στην Ευρώπη τον ιδεολογικό χωρισμό, καλούμεθα για άλλη μια φορά, να εργασθούμε για την ανάλογη ουσιαστική ιδεολογική ένωση.

Απ' αυτή την ευθύνη κινούμενοι και με πρότυπο τους αρχαίους δελφικούς που με την δυνατότητα να υποτάσσουν το νου στην καρδιά ξεκίνησαν τότε σαν φιλική ομάδα, θα μπορέσουμε και εμείς σαν συνεχιστές τους να δοθούμε από την αρχή στη δημιουργία έργου παγκόσμιου παιδαγωγικού, αντάξιου της παιδαγωγικής μας αποστολής.

Το γεγονός ότι, ένα μεγάλο και κοινώς ωφέλιμο έργο γίνεται πολύ γρηγορότερα, όταν υπάρχει η κοινώς αποδεκτή συμφωνία για το έργο, παρά όταν δεν υπάρχει συμφωνία και δημιουργούνται προσκόμματα, αυτό υποχρεώνει κατ' αρχήν την πνευματική δραστηριότητα με στόχο την ιδεολογική συμφωνία. Η ενότης αποτελεί δύναμη και για να αποδώσει πρέπει να είναι βαθειά πνευματική. Να ξεκινάει με όμοια για όλους χορταστική πνευματική τροφή. Η ιδεολογική συμφωνία θα φέρει σαν καρπό την εγκάρδια συνεργασία.

Γνωστό είναι ότι, η σχετική με την πνευματική δημιουργία άθληση του πνεύματος πάνω στο ιδεώδες του ενός σκοπού του στον κόσμο, υπάγεται στους ορισμούς του Ολυμπιακού πνεύματος, όπως και η άθληση του ανθρωπίνου σώματος, επιβάλλεται να οργανωθεί πάνω στο ίδιο πρότυπο, που είναι οργανωμένος ο σύγχρονος αθλητισμός, ώστε να μπορέσει με την ανάπτυξη της άμιλλας του να αποδώσει το σκοπό του για όλους. Και είναι τέτοια η άμιλλα, που μπορεί με αυτή ο κάθε άνθρωπος κινούμενος από την εσωτερική παρόρμηση, να τεντώνει τις ψυχικές ικανότητες μέχρι να ξεπερνάει τον εαυτό του.

Αυτός είναι ο λόγος που οι αρχαίοι έβαλαν σαν σύνθημα και σκοπό του ολυμπιακού πνεύματος την “Ένωση των λαών” με πρόθεση την ανάπτυξη της άμιλλας στην διπλή άθληση σώματος και πνεύματος. Πράγμα που σημαίνει ότι, όπως υπάρχουν τα αθλητικά σωματεία, τα στάδια και οι αρμόδιες αρχές που τα κατευθύνουν και τα ενισχύουν στον ευγενικό της άμιλλας σκοπό, αυτά θα πρέπει να υπάρξουν παράλληλα και στον πνευματικό χώρο.

Και αυτά ήδη υπάρχουν σε αρκετά μεγάλο βαθμό ως πνευματικά σωματεία με αξιόλογα πνευματικά ιδρύματα, με στάδια τον περιοδικό και ηλεκτρονικό τύπο, τις

αίθουσες των πνευματικών εκδηλώσεων κ.λ.π. Ίσως, όμως, επειδή δεν έτυχε να αναπτυχθεί από τον πνευματικό κόσμο σχετική κίνηση που να απαιτεί εσωτερική καλλιέργεια και ανάπτυξη του θείου στοιχείου της αγάπης που κλίνουμε όλοι μέσα μας, της ταγμένης να φέρει την αδελφοσύνη στον κόσμο, γι' αυτούς τους λόγους δεν αναπτύχθηκε στον πνευματικό χώρο η άθληση και η άμιλλα για την εσωτερική καλλιέργεια και το ιδεώδες της πνευματικής ζωής.

Και εφ' όσον αυτός ο οργανωμένος διά των σωματείων πνευματικός κόσμος ουσιαστικά συνθέτει την πνευματική Ελλάδα, φαίνεται με αυτά ότι, ο κόσμος αυτός έχει κάθε συμφέρον, αλλά και ηθική υποχρέωση να εργασθεί με ενωμένες τις δυνάμεις του ώστε αν αξιοποιήσει τις ανεκμετάλλευτες και για αυτό άγνωστες δυνάμεις που κλίνει μέσα στην ψυχή του, πάνω στον αφημένο προς συνέχιση από τους συγχρόνους του, διά της σκυτάλης των προγόνων δρόμο του ενωτικού σκοπού του πνεύματος στον κόσμο.

Κάτι ακόμα που θα πρέπει να πούμε εδώ, ενθαρρυντικό στον σκοπό αυτό είναι ότι : Αν, με ολυμπιακό πνεύμα δημιουργείται το παράφορο εκείνο ενδιαφέρον των φιλάθλων που χάριν της ιδιόρρυθμης και αρκετά δαπανηρής ψυχαγωγίας τους διατηρούν διά του αθλητισμού τον τόσο οργανωμένο αθλητισμό με αξιόλογο αθλητικό τύπο, και με τό τόσο έντεχνα συνδυασμένο με αυτά Προ-Πο που τόσο αναπτύσσει το κοινό ενδιαφέρον για την ευτυχία... Τότε, γιατί τάχα δεν θα μπορούσε να αποδώσει το ίδιο ολυμπιακό πνεύμα στην άθληση του πνεύματος προς το τέλειο διά των πνευματικών αγώνων προς θετική ευτυχία, συμφιλίωση και ένωση των λαών;

Και όταν η νεολαία είναι εκείνη που πάντα με τον εθελοντισμό διατηρεί στην ακμή του τον αθλητισμό, τότε είναι δυνατόν αυτή η νεολαία εφ' όσον δεχθεί από τους ιθύνοντες τη νέα κατεύθυνση για την πνευματική αποστολή του έθνους να μη συγκινηθεί παράλληλα και να μη πρωτοστατήσει στους αγώνες του πνεύματος για την ένωση που αποτελεί κοινό καημό των λαών για παντοτινή ειρήνη και ευημερία;

Όπως με όλα αυτά φαίνεται το θέμα ανήκει στη **Δελφική Ιδέα, την Δελφική Αμφικτυονία**, γιατί επί πλέον εκφράζει το σύστημα οργάνωσης πνευματικών ανθρώπων, ομάδων και εθνών.

Σε μια τέτοια οργάνωση, διέβλεπε με την κίνησή του ο Άγγελος Σικελιανός, ο οποίος με τις ενέργειες του για ίδρυση δελφικού κέντρου και με τη θέση του για συγκέντρωση εκεί στο κέντρο των παγκόσμιων αληθειών και ανασύνθεση αυτών σε **έργο παγκόσμιο παιδαγωγικό** , παραδίδει την σκυτάλη στις ώριμες, συγκυριακά, πνευματικές δυνάμεις του τόπου.

Ήδη οι σύγχρονες εξελίξεις μας υποχρεώνουν να αναγνωρίσουμε ότι ο κόσμος μας δεν μπορεί να διατηρηθεί περισσότερο στην υφιστάμενη έλλειψη αξιών και στην διαστρέβλωση αρχών και ιστορικών γεγονότων και ότι στις μέρες μας αποτελεί ανάγκη του Πνεύματος να δημιουργηθεί και να ακτινοβολήσει ένα πανανθρώπινο ιδανικό ενωτικό των λαών.

Και αυτό το ιδανικό δεν είναι άλλο από το Ελληνικό Πνεύμα, το οποίο και αναγνωρίζεται από τους σοφούς των αιώνων ως παγκόσμιο και πανανθρώπινο!

(1272 λέξεις)